

Παρέμβαση

ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΗΣ ΕΝΑΛΛΑΚΤΙΚΗΣ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΩΝ ΑΘΗΝΑΣ | ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2014 | ΑΡΙΘΜΟΣ ΦΥΛΛΟΥ 14 | WWW.EPDA.GR

Η 18^η Μπρυμαίρ του Ιωάννη Αδαμόπουλου!

ΟΙ ΠΡΟΣΦΑΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΨΕΙΣ για ζημία άνω των 2 εκ. ευρώ την τελευταία τριετία στο ΔΣΑ αναδεικνύουν με τον πιο περίτρανο τρόπο τα αποτελέσματα της πολιτικής, συνδικαλιστικής και θεσμικής του χρεωκοπίας.

Πριν από δυο χρόνια, τον Φλεβάρη του 2012, οι δικηγόροι της Αθήνας αποφάσιζαν με συντριπτική πλειοψηφία στη Γενική τους Συνέλευση να απορρίψουν την ομόφωνη σχεδόν πρόταση του ΔΣ για ντουφεκίες στον αέρα (μόνο η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων είχε διαφωνήσει με αυτή την πρόταση στο ΔΣ) και να προβούν σε δυναμικές κινητοποιήσεις μαζί με τον υπόλοιπο λαό, να συγκροτήσουν Επιτροπή Αγώνα για να μην αφήσουν το ΔΣ να διαχειρισθεί (διάβαζε: ξεπουλήσει) τον αγώνα τους και να ξανασυνέλθουν σε νέα Γενική Συνέλευση για να εκτιμήσουν την κατάσταση και να αποφασίσουν την συνέχιση ή μη των κινητοποιήσεων τους. Η Επιτροπή Αγώνα λειτούργησε με τη συμμετοχή πλήθους δικηγόρων από πολλές μάλιστα παρατάξεις που στήριξαν την απόφαση της ΓΣ (Εναλλακτική Παρέμβαση, Αγωνιστική Συσπείρωση, Δικηγορική Συνδικαλιστική Αλλαγή) και πολλούς ανένταχτους δικηγόρους διαμορφώνοντας για πρώτη φορά την αίσθηση στο ΔΣΑ ότι οι δικηγόροι παίρνουν πράγματι τις τύχες τους στα χέρια τους.

Απέναντι σ' αυτό το ρεύμα που υπήρχε ο κίνδυνος να διογκωθεί, ο Πρόεδρος και η πλειοψηφία του ΔΣ αποφάσισαν πραξικοπηματικά να μην συγκαλέσουν νέα Γενική Συνέλευση όπως είχαν υποχρέωση με αποτέλεσμα την κατάληψη του ΔΣΑ από τους δικηγόρους και την πλήρη εξαφάνιση του Προέδρου από το Σύλλογο (ακόμα και σχετικό Silver Alert αναρτήθηκε στην Ακαδημία). Αυτό το πάθημα έγινε μάθημα για τους καρεκλοκένταυρους του ΔΣ: παρά το μάζεμα εκατοντάδων υπογραφών συναδέλφων που ζητούσαν τη σύγκληση ΓΣ κατά τον Κώδικα, αποφάσισαν να καταργήσουν ουσιαστικά τις ΓΣ και να θεσμοποιήσουν μάλιστα αυτή την κατάργηση με τον νέο Κώδικα περί Δικηγόρων, ο οποίος στα άρθρα 99§5 και 101§2 προβλέπει ότι η απαρτία (των 1000 κατ' ελάχιστο ατόμων) ελέγχεται ανά πάσα στιγμή, η

δε ψηφοφορία σε περίπτωση κινητοποιήσεων πραγματοποιείται με μυστική ψηφοφορία. Ταυτόχρονα προβλέφθηκαν μια σειρά μέτρα που αντί να περιορίζουν διογκώνουν τις υπερεξουσίες του εκάστοτε Προέδρου και μάλιστα για μια τετραετία, ενώ καταργήθηκε η απλή αναλογική στις εκλογές των ΔΣ, με την εισαγωγή ρυθμίσεων όπως ο περιορισμός της εκπροσώπησης με την επιβολή πλαφόν για την κατάληψη έδρας στο ΔΣ (για την Αθήνα 4,15%), μέχρι την επιβολή πλειοψηφικού συστήματος με την δυνητική εφαρμογή ενιαίου ψηφοδελτίου.

Όπως ήταν αναμενόμενο, την κατάργηση των ΓΣ ακολούθησε η κατάργηση και του ΔΣ, το οποίο είχε να συνεδριάσει από τον Σεπτέμβριο του 2013! Ο Πρόεδρος, ως νέος Λουδοβίκος Βοναπάρτης, διαχειρίζεται το Σύλλογο ως τσιφλίκι του. Ακόμα και την νέα «νομιμότητα» του δικού του Κώδικα δεν τολμά να εφαρμόσει ο Πρόεδρος αφού οι ισολογισμοί και απολογισμοί της τριετίας δεν ψηφίστηκαν στο ΔΣ με την (μειωμένη σε σχέση με τον παλιό Κώδικα) πλειοψηφία των 3/5 και άρα, σύμφωνα με το άρθρο 92§1, θα έπρεπε να συγκληθεί ΓΣ για να τους εγκρίνει.

Καθεστώς εξαίρεσης λοιπόν και στο ΔΣΑ! Δεν μας προξενεί εντύπωση. Όταν η κυβέρνηση καταπατά το σύνολο των συνταγματικών δικαιωμάτων και νομοθετεί με ΠΝΠ υπό το καθεστώς επιτροπείας, όταν στα πλαίσια των ιδίων των θεσμών της ΕΕ παραβιάζονται σωρηδόν οι Συνθήκες (αφού με τα Μνημόνια ρυθμίζονται θέματα για τα οποία δεν έχουν αρμοδιότητα τα όργανα της ΕΕ), δεν είναι περίεργο, ένας ΔΣΑ που όχι μόνο δεν αντιδρά, αλλά σιωπάει εκκωφαντικά, ακόμα και όταν παραβιάζονται στοιχειώδη δικαιώματα των μελών του (από τα απίθανα φορομνηχικά συστήματα και τον εξανδραποδισμό της είσπραξης των ασφαλιστικών εισφορών από το ΚΕΑΟ) να εφαρμόζει τις ίδιες πρακτικές και στο εσωτερικό του. Δεν έχει τόσο νόημα να αναρωτηθούμε ποιος αποφάσισε να μοιράζονται προεκλογικά τα βιβλία του Προέδρου με σφραγίδα του ΔΣΑ, ούτε πώς και με ποιο σκοπό επιλέχθηκαν όσοι απασχολήθηκαν στο Σύλλογο με διάφορες σχέσεις εργασίας (περί τους 115 καινούργιους αν δεν

κάνουμε λάθος εντός της τριετίας), ούτε ακόμα και γιατί επιδοτείται από το Σύλλογο το παντελώς άχρηστο κέντρο πιστοποίησης διαμεσολαβητών που νομιμοποιεί την ιδιωτικοποίηση της απονομής δικαιοσύνης. Ό,τι συμβαίνει έξω από το Σύλλογο, από την χρεωκοπία της κοινωνίας με το υφεσιακό σπирάλ του θανάτου, μέχρι την χρεωκοπία του δικαστικού μηχανισμού (που παρά την αύξηση τελών και παραβολών εισπράττει λιγότερα από πριν και που παρά την ασφυκτική μείωση της πρόσβασης των πολιτών στα δικαστήρια δεν οδηγείται στην επιτάχυνση των διαδικασιών)

θα συμβεί και μέσα σ' αυτόν.

Αυτό που πρέπει να καταλάβουμε όλοι είναι ότι κυβέρνηση, ΕΕ και ηγεσία του ΔΣΑ συστρατεύονται σε ένα κοινό όραμα: **να απελευθερώσουν το επάγγελμα από τους δικηγόρους για να συσσωρευθεί η δικηγορική ύλη σε μεγάλες πολυκλαδικές εταιρείες.** Αν δεν τους ανατρέψουμε με μαζικούς μετωπικούς αγώνες, παίρνοντας τις τύχες μας – και το Σύλλογό μας – στα χέρια μας, θα συνεχίζουμε ασφυκτικά να βουλιάζουμε στη σαπίλα της εκμετάλλευσης και του βοναπαρτισμού.

Ασφαλιστικές εισφορές και φόροι: τα χαράτσια που μας σπρώχνουν έξω από το επάγγελμα

Το κοινωνικοασφαλιστικό σύστημα στην Ελλάδα πάντα χρησίμευε και ως μηχανισμός άντλησης πόρων από τις κυβερνήσεις για την εξυπηρέτηση της κεφαλαιοκρατικής ανάπτυξης. Τα αποθεματικά των ταμείων αποτέλεσαν μια εύκολη λεία από τη δεκαετία του 1950, όταν δια νόμου παρέμεναν δεσμευμένα με μηδενικό επιτόκιο στην Τράπεζα της Ελλάδος, τα δε χρήματα από την αξιοποίησή τους παρείχαν κίνητρα για επενδύσεις. Με την επικράτηση του νεοφιλελευθερισμού από τα μέσα της

δεκαετία του 1990 τα λεφτά αυτά χρησίμευσαν για την εξυπηρέτηση του χρηματιστικού κεφαλαίου επενδεδυμένα στο χρηματιστήριο, σε δομημένα ομόλογα κλπ. Πλέον με την κρίση του νεοφιλελευθερισμού τα χρήματα αυτά χρησιμεύουν για την αποπληρωμή των δανείων της χώρας.

Εάν τα –πράγματι– κλεμμένα αποθεματικά βρίσκονταν στη διάθεση των ταμείων οι εργαζόμενοι και οι αυτοαπασχολούμενοι θα είχαν εξασφαλισμένες κοινωνικές παροχές για πάρα πολλές ακόμα γενιές. Στην πραγματικότητα η κλοπή αυτή

συνδυάστηκε με την μετατροπή του κοινωνικοασφαλιστικού συστήματος από αναδιανεμητικό (μεταξύ γενεών) σε ανταποδοτικό (κεφαλαιακής επένδυσης, όπως η ιδιωτική ασφάλιση), καθώς και με τον θεσμικό κατατεμαχισμό των παροχών ανάλογα με το έτος εισόδου του ασφαλισμένου στην αγορά εργασίας (1/1/1983, 1/1/1993), με αποτέλεσμα την παροχή ψιχίων στους νέους ασφαλισμένους (σύνταξη 350 ευρώ)

Το κούρεμα των αποθεματικών σηματοδοτεί την πλήρη χρεωκοπία των κοινωνικοασφαλιστικών οργανισμών. Πέραν

ΑΥΞΗΘΗΚΕ...ΛΕΕΙ ΚΑΙ ΑΛΛΟ ΤΟ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ.΄
ΘΕΕ ΜΟΥ... ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΤΟΣΗ ΕΥΗΜΕΡΙΑ.΄
ΔΕΝ ΑΝΤΕΧΩ ΤΟΣΟ ΠΛΟΥΤΟ.΄
ΟΧΙ ΑΛΛΟ ΠΛΕΟΝΑΣΜΑ.΄ ΦΘΑΝΕΙ .΄

του ότι οι συντάξεις απομειώνονται, οι εν γένει παροχές έχουν συρρικνωθεί δραματικά (ιδίως μετά την ένταξη των κλάδων υγείας στον χρεωκοπημένο ΕΟΠΠΥ). Η χρεωκοπία των κλάδων υγείας και πρόνοιας σχετίζεται άλλωστε άμεσα με την μετατροπή των δημόσιων παροχών υγείας και των ασφαλιστικών ταμείων σε πεδίο κερδοφορίας των φαρμακευτικών εταιρειών και των ιδιωτικών κλινικών και διαγνωστικών κέντρων, ακόμα και εταιρειών που παρέχουν επ αμοιβή υπηρεσία ραντεβού με γιατρούς!

Ετσι οι ασφαλιστικές εισφορές που πληρώνουμε έχουν μετραπεί σε χαράτσι, το οποίο χρησιμεύει αποκλειστικά και μόνο ως μηχανισμός οικονομικής αφαίμαξης για την αποπληρωμή του δημοσίου χρέους και πίεσης για την έξοδο από το επάγγελμα όσων δεν μπορούν να αντέξουν αυτά τα χαράτσια. Αυτό το στόχο επιτελεί και η δημιουργία του Κέντρου Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών, μιας δηλαδή εισπρακτικής εταιρείας, με μόνο στόχο την ποινικοποίηση της αδυναμίας καταβολής των εισφορών και την επιβολή μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης.

Σε χαράτσι φυσικά έχουν μετατραπεί και οι φόροι που πληρώνουμε και μάλιστα όχι μόνο οι καθ'εαυτό έκτακτοι φόροι (τα ψευδεπίγραφα τέλη- επιτηδεύματος, ΕΕΤΗΔΕ κλπ), αλλά και η ίδια η φορολογία εισοδήματος, αφού και αυτή εισπράττεται για να αποπληρωθεί το δημόσιο χρέος (που αυξάνει συνέχεια παρά το κούρεμα), ενώ το σύνολο των δημοσίων παροχών διαλύεται. Ειδικά για τους αυτοαπασχολούμενους η φορολογία έχει συγκεκριμένο πλέον στόχο: τη μείωση τους, την αύξηση της ανεργίας και τη μετατροπή τους σε υπαλλήλους δικηγορικών ή άλλων εταιρειών. Γι'αυτό επιβάλλονται με ιδιαίτερη ένταση τα αντίστοιχα μέτρα: φορολογία 26% από το πρώτο ευρώ, τέλος επιτηδεύματος, ΦΠΑ 23%, προκαταβολή φόρου επομένου έτους, κατάργηση των απαλλασσόμενων δαπανών (ακόμα και οι ασφαλιστικές εισφορές μπορούν να εκπέσουν μόνο αν περασθούν ως έξοδο στα βιβλία, γεγονός που έχει ως συνέπεια την εκτίναξη των εξόδων, πιέζοντας για αντίστοιχη αύξηση στα έσοδα αν κάποιος δεν θέλει να περάσει το όριο της αυτοπεραίωσης). Αντίστοιχα επιβάλλονται μια σειρά γραφειοκρατικών μέτρων (μηνιαία δήλωση πελατών, τριμηνιαία δήλωση προμηθευτών, παρακράτηση φόρου 20% από το πρώτο ευ-

ρώ στους προμηθευτές -π.χ. δικαστικούς επιμελητές- και απόδοσή του στην εφορία κλπ) που καθιστούν βραχνά το να ασκεί κανείς επάγγελμα ακόμα κι από το σπίτι του.

Είναι προφανής η αναποτελεσματικότητα αυτών των μέτρων για τη μείωση του δημοσίου χρέους: τα δημόσια έσοδα μειώνονται αντί να αυξάνουν, αφού η αγορά συρρικνώνεται. Το αντίστοιχο έχει συμβεί και με τα έσοδα από τέλη και παράβολα: όσο αυξάνει η αξία τους, τόσο μειώνεται το έσοδο από αυτά, αφού η πλειοψηφία του κόσμου στερείται της δυνατότητας πρόσβασης στα δικαστήρια, με αποτέλεσμα τη μείωση της δικηγορικής ύλης που συγκεντρώνεται ολοένα και περισσότερο σε μεγάλα δικηγορικά γραφεία, διαμορφώνοντας ένα σπирάλ θανάτου και στο χώρο μας.

Το να διαπιστώσει κανείς ότι ο ΔΣΑ παριστάνει απλώς τον τροχονόμο στις σφαλίρες που πέφτουν στην συντριπτική πλειοψηφία των μελών του θα ήταν ευφημισμός. Στην πραγματικότητα κανένα απολύτως πρόβλημα δεν έχει με αυτή την πολιτική που εξυπηρετεί τα μεγάλα συμφέροντα και στον κλάδο μας. Άλλωστε για να αντιδράσει κανείς σε αυτή την ταξική πολιτική θα έπρεπε να οργανώσει τα μέλη του σε ένα διαρκή και επίμονο αγώνα σε συνεργασία με τα υπόλοιπα στρώματα των αυτοαπασχολούμενων που πλήττονται και τις πλατιές δυνάμεις της εργασίας για την επιβολή μιας εντελώς αντίθετης πολιτικής: την παύση πληρωμών του δημοσίου χρέους, την κατάργηση των μνημονίων, την έξοδο από την ΟΝΕ και τη ρήξη με την ΕΕ που ενορχηστρώνει με τις οδηγίες, τις συνθήκες της και την επιτροπεία την επιβολή αυτής της πολιτικής.

Μπορούμε όμως από σήμερα να οργανώσουμε την αλληλεγγύη και τη μάχη μας: όπως και οι μηχανικοί, να συγκροτηθούμε σε ανοιχτή συνέλευση και να επιβάλλουμε την μη αποστολή των στοιχείων των ασφαλισμένων στο ΚΕΑΟ, την παροχή υπηρεσιών υγείας και πρόνοιας σε όσους δεν έχουν την δυνατότητα να καταβάλλουν τις εισφορές τους, την αποτροπή των μέτρων αναγκαστικής εκτέλεσης και της πλήρους ασυδοσίας των ελεγκτικών μηχανισμών που καταργούν ακόμα και το δικηγορικό απόρρητο

Όσο δεν γίνονται αυτά, ακόμα και η εισφορά στο ΔΣΑ χαράτσι έχει καταντήσει. Είναι στο χέρι μας να ανατρέψουμε τους συσχετισμούς που φαίνονται να μας περιγε-

λύνουν, σε συνδυασμό με τις πρόσφατες φορολογικές αλλαγές, όχι απλώς έχει καταλήξει να αποτελεί αγώνα επιβίωσης αλλά καλύπτεται και από έναν ιδιότυπο «όρκο σιωπής».

Μια απλή παρατήρηση της εργασιακής καθημερινότητας χιλιάδων εμμίσθων θέτει το ερώτημα εάν πρόκειται πράγματι περί «συνεργασίας». Κανένα φιξ ωράριο, κανένας θεσπισμένος μισθός, λύση της συνεργασίας αζημίως ανά πάσα ώρα και στιγμή. Επιπλέον, παρότι η έννοια της συνεργασίας προϋποθέτει έναν ελάχιστο βαθμό εποπτείας στο αντικείμενο δουλειάς, στην πράξη υφίσταται ένα σύνολο δεσμευτικών οδηγιών στην αντιμετώπιση της κάθε υπόθεσης, ενώ στο έδαφος της ολοένα και μεγαλύτερης εργασιακής ανασφάλειας ο δεσποτισμός απέναντι στο νέο δικηγόρο παρατείνει άτυπα και επ' αόριστον την μισητή περίοδο της άσκησης.

Παρότι όμως, ο έμμισθος και νέος συνεργάτης δε λογίζεται ως «κανονικός» επαγγελματίας, έχει όλες του τις υποχρεώσεις φορολογικά και ασφαλιστικά. Αν αναλογιστεί κανείς ότι οι νέες φορολογικές ρυθμίσεις οδηγούν ακόμη και δικηγόρους άνω της δεκαετίας να κλείνουν τα γραφεία τους καθώς αδυνατούν να ανταποκρίνονται στο φορολογικό συντελεστή του 26%, δηλαδή άνω του ¼ του εισοδήματός τους και μάλιστα από το πρώτο ευρώ, είναι σαφές ότι ο νεοεισερχόμενος στο επάγγελμα απαιτείται να έχει ένα ήδη διαθέσιμο κεφάλαιο για να ξεκινήσει! Η κατάργηση του ορίου αφορολόγητου εισοδήματος, κάτω απ' το μανδύα της «εξυγιάνσης» και της συνεισφοράς του δικηγορικού κλάδου το σαμαρικό success story, ήταν ένα ευθύ πλήγμα στη δυνατότητα των νέων δικηγόρων να ασκούν το επάγγελμά τους. Αν συνυπολογίσουμε την υποχρέωση καταβολής ΦΠΑ 23%, που καθιστά το κόστος των δικηγορικών υπηρεσιών δυσβάσταχτο, τοποθετεί τη δημιουργία πελατείας για το νέο σε ένα μη ορατό ορίζοντά, ωθώντας τον στην «ασφάλεια» (βλ. παραπάνω) της υπαλληλοποίησης.

Σε όλα αυτά, γνωστές και μη εξαιρετές, οι ετήσιες ασφαλιστικές εισφορές που χωρίς διάθεση υπερβολής αναλογούν σε 150 ευρώ από το μηνιαίο εισόδημα του δικηγόρου 1-5 ετών.

Έμμισθη συνεργασία: What lies beneath?

Τα ζητήματα που αφορούν στις συνθήκες εργασίας των μισθωτών και νέων δικηγόρων τείνουν να προκύπτουν «επειτειακά», με όλους του υποψήφιους προέδρους του ΔΣΑ να εκφράζουν «ομόθυμα» το αγνό ενδιαφέρον τους για την εξεύρεση λύσεων γι αυτό το ιδιόρρυθμο εργασιακό καθεστώς. Παρόλαυτα, η πραγματικότητα είναι ότι η έμ-

Προς αποφυγήν άσκοπων αναλύσεων, ας μιλήσουν οι αριθμοί:

Ο Εμμανουήλ Συνεργατόπουλος είναι νέος δικηγόρος. Μετά από αλλεπάλληλες συνευτεύξεις από «συνεργάτες» όπου καλέστηκε να επιβεβαιώσει τη νομική του κατάρτιση συμπληρώνοντας τεστ πολλαπλής επιλογής (ανερχόμενη μόδα στις δικηγορικές εταιρείες), έχει την τιμή να συνεργαστεί με τη μεγάλη και ισχυρή δικηγορική εταιρεία «Εκμεταλλευτίδης και Συνεργάτες», ώστε να μάθει τα μυστικά της επιτυχημένης δικηγορίας. Ψάχνοντας μήνες βρήκε επιτέλους την καλύτερη περίπτωση:

μηνιαίος μισθός 700 ευρώ - ωράριο 9π.μ.- 6 μ.μ. (φεύγει στις 7 και είναι πανευτυχής...).

Ας δούμε λοιπόν τα μηνιαία του έσοδα:

ΑΡΧΙΚΟ ΚΕΦΑΛΑΙΟ: 700€

ΦΟΡΟΣ: 700 x 26%= (-) 182 € (εάν η απόδειξη κόβεται σε νομικό πρόσωπο, παρακρατώντας μηνιαία το 20%= 140 € σε περίπτωση που θελήσει να φοροδιαφύγει!)

ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΕΣ ΕΙΣΦΟΡΕΣ έως την πενταετία (ήτοι ... ευνοϊκότερο καθεστώς!): 1686,30 € ετησίως, δηλαδή μηνιαία (-)140,525 €

ΥΠΟΛΟΙΠΟ για διατροφή, ενοίκιο, λογαριασμούς και.... ψυχαγωγία: 377,475 €

Ευτυχώς ο συνάδελφος Εμμανουήλ Συνεργατόπουλος μένει στο πατρικό του, αλλιώς θα είχε ακολουθήσει τη μοίρα εκατοντάδων συναδέλφων που εγκαταλείπουν το επάγγελμα, μη μπορώντας να ανταπεξέλθουν. Αυτή είναι η ολοένα και αυξανόμενη τάση στους νέους δικηγόρους, όπου εάν δεν καταφέρεις να επιβιώσεις ως «μισθωτός» εξωθείσαι σε ενός τύπου paralegal απασχόληση στις ανερχόμενες εισπρακτικές (... συγγνώμη... δικηγορικές!) εταιρείες, είτε σε άσχετη με το αντικείμενό σου εργασία. **Σε μια περίοδο που το επάγγελμα πετάει έξω συναδέλφους, είναι επιτακτική η ανάγκη να δημιουργήσουμε τους όρους για τη συλλογική διεκδίκηση όχι μόνο αξιοπρεπούς, αλλά ακόμη και εργασίας για όλους τους συναδέλφους.**

Ποια είναι η απάντηση του ΔΣΑ σε αυτήν την κατάσταση;

Η διοίκηση Αδαμόπουλου, πιστή στις παραδόσεις των προηγούμενων, αδιαφόρησαν πλήρως αφήνοντας να γιγαντωθεί το πρόβλημα και δρώντας στην υπηρεσία των συμπεριόντων των μεγάλων δικηγορικών εταιρειών, που αυτή τη στιγμή ο αιμοδότης τους είναι οι χιλιάδες φθινοί και αναλίσσιμοι νέοι και έμμισθοι δικηγόροι. Εξάλλου, το ποσό του ειδικού διανεμητικού λογαριασμού μαζί με το περιβόητο μέρισμα των 50 ευρώ ανά εξάμηνο, που στόχο έχουν να «απαλύνουν» τον πόνο μας, σχεδόν συμψηφίζονται με τις υποχρεώσεις απέναντι στον ίδιο το ΔΣΑ!!!

Ακόμη και η πάλαι ποτέ απόφαση του ΔΣΑ, η οποία ελήφθη μετά από αγώνες της Εναλλακτικής Παρέμβασης και η οποία ορίζει ότι κατώτατος μισθός των εμμίσθων πρέπει να ορίζεται στο 75% του μισθού των εμμίσθων του Δημοσίου (η οποία πλέον προσδιορίζεται με σχετική Υπουργική Απόφαση),

Παρέμβαση

Εφημερίδα ενημέρωσης, προβληματισμού και διαλόγου για τους δικηγόρους, www.epda.gr

• Για τα κείμενα του παρόντος τεύχους συνεργάστηκαν οι:

Γ. Βλάχος, Θ. Γεωργάκης, Δ. Ζερβού, Κ. Κανέλλου, Κ. Κουρτζής, Δ. Κυρούδη, Δ. Σαραφιανός, Α. Σεραφείμ, Δ. Σταυρομήτρου, Α. Σταυροπούλου, Μ. Τσίχλη, Γ. Τσοτύσουβας.

• Φύλλα της Παρέμβασης θα προμηθεύσετε, εκτός από τα μέλη της συντακτικής επιτροπής, στα γραφεία του Δ.Σ.Α. και στις αίθουσες του Δ.Σ.Α. στα δικαστήρια της Αθήνας.

• Για επικοινωνία, διακίνηση φύλλων, αποστολή κειμένων και συνδρομής στα μέλη της συντακτικής επιτροπής:

• Βλάχος Γιώργος, Βούλγαρη 75, Πειραιάς 18534, τηλ.: 6976.291.967
e-mail: gvlachoslaw@gmail.com

• Τσοτύσουβας Γιώργος, Ακαδημίας 32, Αθήνα 10672, τηλ.: 210 36.31.255.
fax.: 210 36.27.519,
e-mail: tsouvas@hotmail.com

ξεχάστηκε ως φιλό γράμμα κάπου ανάμεσα στα υψηλότερης σπουδαιότητας ζητήματα (sic) που έθεταν ως προτεραιότητα οι εκάστοτε Πρόεδροι (βλέπε Σεμινάρια) και στις διαδικασίες ΔΣ και συνελεύσεων του Συλλόγου που δεν έγιναν ποτέ. Το μέτρο αυτό τελικά ποτέ δεν εφαρμόστηκε –ως είναι προφανές!- ούτε ποτέ οι ηγεσίες του ΔΣΑ απασχολήθηκαν με το επιβάλλουν την καθιέρωσή του.

Έκτοτε, πολύ νερό έχει κυλίσει στο αυλάκι και η πραγματικότητα χειροτέρευσε δραματικά. Αναδεικνύεται μια ξεκάθαρη αναγκαιότητα νέας αγωνιστικής συσπείρωσης δυνάμεων για τα εργασιακά δικαιώματα εμμίσθων και νέων συναδέλφων, μια συζήτηση στην οποία όλες οι δυνάμεις του Συλλόγου οφείλουν να πάρουν θέση.

Συνεργάτες στο φόνο των συναεργατών

Η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων χρόνια τώρα έθετε και θέτει επίμονα το ζήτημα των απάνθρωπων αυτών συνθηκών εργασίας μέσα από κινητοποιήσεις του δικηγορικού κλάδου αλλά και μέσα από το ΔΣ του συλλόγου. Επιπλέον, είναι η μόνη δύναμη που θέτει την αναγκαιότητα δημιουργίας σωματείου ασκουμένων και νέων δικηγόρων, ώστε με αυτοτέλεια να αγωνίζεται για τα αυτονόητα δικαιώματα των νέων και ασκουμένων δικηγόρων.

Απεναντίας ο Αδαμόπουλος και οι περί αυτόν εκπρόσωποι, με περισσή χαρά πλαισιώνουν κάθε εκδήλωση της ΕΑΝΔΑ, σιγοντάροντας μια απατηλή εντύπωση ότι ο δρόμος για την αξιοπρεπή διαβίωση των νέων συναδέλφων είναι οι δημόσιες σχέσεις και τα σεμινάρια και όχι οι αγώνες και οι διεκδικήσεις. Έτσι ως παράταξη βρήκαμε την άρνηση των καθεστωτικών δυνάμεων στο ΔΣΑ ακόμη και να συζητήσουν το ζήτημα. **Άλλη μια τρανή απόδειξη ότι οι δυνάμεις αυτές θέλουν ένα Σύλλογο που να υπηρετεί αποκλειστικά τα συμφέροντα των μεγάλων δικηγορικών εταιρειών.** Άλλωστε είναι σκάνδαλο ότι ο πρόεδρος Αδαμόπουλος σε τέτοια εποχή κρίσης για το επάγγελμα, παρέκαμψε κάθε δημοκρατική διαδικασία και υπονομεύει κάθε προσπάθεια συνέλευσης του συλλόγου, ώστε να μπορούν να συζητηθούν και να διεκδικηθούν τα εργασιακά μας δικαιώματα.

Ο ΔΣΑ οφείλει να επιβάλλει φραγμούς στις συνθήκες εξαθλίωσης των δικηγόρων αλλά και να αγωνιστεί απέναντι στο συνολικό σκηνικό που διαμορφώνει η κυβέρνηση και η τρόικα που έχει καταστήσει τη δικηγορία πολυτέλεια και τη δικαστική προστασία απροσπέλαστη. Επιπλέον ο ΔΣΑ θα πρέπει να έχει τη βούληση να εξαναγκάζει τα μέλη του που απασχολούν εμμίσθους να συμμορφώνονται με τα ελάχιστα προαπαιτούμενα αξιοπρεπών εργασιών. Καλούμε τους συναδέλφους και όλες τις αγωνιστικές δυνάμεις στου ΔΣΑ να στηρίξουν, μέσα από δημοκρατικές και συλλογικές διαδικασίες, μια κατεύθυνση αγωνιστικής διεκδίκησης της δυνατότητας μας να ασκούμε το επάγγελμά μας και να ζούμε από αυτό!

Επιμένουμε ότι ο μόνος δρόμος για την αλλαγή του τοπίου είναι :

- **ΚΑΤΟΧΥΡΩΣΗ ΚΑΤΩΤΑΤΟΥ ΜΙΣΘΟΥ, ΩΡΑΡΙΟΥ, ΑΠΟΖΗΜΙΩΣΗΣ ΜΕΤΑ ΑΠΟ ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ**
- **ΚΑΤΑΒΟΛΗ ΤΩΝ ΑΣΦΑΛΙΣΤΙΚΩΝ ΕΙΣΦΟΡΩΝ ΤΩΝ ΕΜΜΙΣΘΩΝ ΣΥΝΕΡΓΑΤΩΝ ΚΑΙ ΑΣΚΟΥΜΕΝΩΝ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΔΙΚΗΓΟΡΟΥΣ ΕΡΓΟΔΟΤΕΣ**
- **ΚΑΤΑΡΓΗΣΗ ΤΗΣ ΑΣΚΗΣΗΣ - ΜΟΝΗ ΠΡΟΫΠΟΘΕΣΗ ΓΙΑ ΔΟΥΛΕΙΑ ΤΟ ΠΤΥΧΙΟ**

Ασκούμενοι: να διεκδικήσουμε τα αυτονόητα δικαιώματά μας!

Οι ελαστικές σχέσεις εργασίας, μη-δαμνή κοινωνική ασφάλιση και η πλήρης αναλωσιμότητα των εργαζομένων είναι σίγουρα πολύ ψηλά στις προτεραιότητες της κυβέρνησης, αυτοί το ονομάζουν success story, εμείς το λέμε εργασιακό μεσαίωνα, ακόμα και αν υπάρχουν κάποιοι που αρκούνται στο παραμύθι της ανταγωνιστικότητας, της προόδου και της ανάκαμψης!! Αυτή η κατεύθυνση που επιχειρείται εδώ και καιρό για το σύνολο του κόσμου της εργασίας, δεν θα μπορούσε να αφήσει ανεπηρέαστο και το τοπίο της δικηγορίας.

Οι συνθήκες εξαρτημένης εργασίας έχουν γίνει πλέον καθεστώς στον κλάδο, χωρίς οι έμμισθοι «συνεργάτες» και οι ασκούμενοι να προστατεύονται με κάποιο τρόπο ή το στοιχειώδες, να μπορούν να αντιδράσουν, με αποτέλεσμα οι εργασιακές τους σχέσεις να ρυθμίζονται μόνο από τον παράγοντα της αγοράς, ο οποίος και τις περισσότερες φορές επιβάλλει χαμηλότερους μισθούς, ακόμη και από 300 ευρώ!! Μέσα σε αυτό το πλαίσιο η πλειονότητα των ασκουμένων δικηγόρων, όχι απλά ζει την πλήρη εκμετάλλευση, αλλά ακόμα χειρότερα, εδώ έχουμε να κάνουμε με την πλήρη απαξίωση, αντιμετωπίζοντας συνθήκες που παραπέμπουν σε έναν εργασιακό μεσαίωνα.

Και αυτό ακριβώς το απαράδεκτο εργασιακό πλαίσιο, το οποίο είναι εξαιρετικά δυσμενές για τους ασκούμενους, εξυπηρετεί ωστόσο τους δικηγόρους εργοδότες και ειδικά τις δικηγορικές εταιρίες, οι οποίες θέλουν εργαζόμενους που παρέχουν φθηνή και χωρίς δικαίωμα εργασία. Αυτό δε το καθεστώς «δικαιολογείται» δίνοντας στην περίοδο της άσκησης το όνομα της «μαθητείας», όπου ο ασκούμενος δεν έχει δικαίωμα να διεκδικήσει αυτά που του αναλογούν για την εργασία που παρέχει, γιατί βρίσκεται σε ένα «μεταβατικό στάδιο», όπου μαθαίνει το επάγγελμα. Η συνθήκη αυτή είναι εξάλλου που επιβεβαιώνει την αποσύνδεση του πτυχίου της νομικής σχολής από το επάγγελμα και τα δικαιώματα που συνεπάγονται από αυτό.

Το εξοντωτικό ωράριο, που πάντα ορίζεται αυθαίρετα από τον μεγαλοδικηγόρο (ή ακόμα χειρότερα από την δικηγορική εταιρία) και φυσικά δεν τίθεται θέμα αμοιβής της τυχόν (και συνήθως συχνής) υπερωριακής απασχόλησης, οι μηδαμινές αμοιβές, που σίγουρα δεν ανταποκρίνονται στην δουλειά που έχει προσφέρει ο ασκούμενος και οι τραγικές συνθήκες εργασίας (αφού μάλλον οι περισσότεροι ασκούμενοι παρέχουν γραμματειακή υποστήριξη στα γραφεία, κοστίζουν εξάλλου πολύ λιγότερο από έναν γραμματέα) είναι όλα τα παραπάνω μερικά μόνο από τα στοιχεία που καταδεικνύουν ότι τελικά ο ασκούμενος δεν είναι τίποτα άλλο από το παιδί για όλες τις δουλειές. Επίσης συνεχώς πληθαίνουν τα εξειδικευμένα δικηγορικά γραφεία – επιχειρήσεις, με κάθετο καταμερισμό εργασίας, στα οποία οι ασκούμενοι είναι απλά υπάλληλοι, κυρίως επιφορτισμένοι με εξωτερικές δουλειές.

Ένα ακόμα αγκάθι σε όλα αυτά είναι και η υποχρεωτική ασφάλιση των ασκουμένων στον τομέα Υγείας του ΕΤΑΑ. Ένα καθαρά εισπρακτικό μέτρο, αφού αυτή την παχυλή ασφαλιστική εισφορά καλείται να την καταβάλει από μόνος του ο ασκούμενος, αφού οι πιθανότητες να τον ασφαλίσει ο εργοδότης του είναι μηδαμινές. Έτσι ο ασκούμενος υποχρεούται σε καταβολή ασφαλιστικής εισφοράς, χωρίς όμως συγχρόνως να δύναται να απαιτήσει μία αξιοπρεπή, για τις υπηρεσίες

που προσφέρει, αμοιβή αφού ακόμα και σήμερα που από 6-7-2006, με απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου του ΔΣΑ έχει θεσπιστεί ως κατώτερη αμοιβή τα 600 ευρώ (αντί των 440 ευρώ που ίσχυαν προηγουμένως), κάτι το οποίο φυσικά και δεν εφαρμόζεται, αλλά ο κάθε εργοδότης ρυθμίζει αυτοβούλως τον μισθό του ασκουμένου, ακριβώς γιατί δεν υπάρχει κανένας τρόπος ελέγχου. Ο τρόπος δε που υπολογίζονται οι ασφαλιστικές εισφορές είναι συνδεδεμένος με τον χρόνο άσκησης του επαγγέλματος (πχ. οι ασκούμενοι δίνουν εισφορές ίδιες με τους δικηγόρους κάτω πενταετίας) με αποτέλεσμα να μην λαμβάνεται υπόψη το κριτήριο της φοροδοτικής ικανότητας του ασφαλισμένου, αλλά ούτε και το καθεστώς στο οποίο εργάζεται (μισθός, το αν είναι δικηγόρος, εργοδότης – μισθωτός).

Συνεπώς είναι φανερό πως πρέπει να αναγνωριστεί η σχέση εξαρτημένης εργασίας ανάμεσα σε δικηγόρους και ασκούμενους. Επιπλέον είναι αναγκαίο να προωθηθεί η συλλογική οργάνωση των μισθωτών δικηγόρων και των ασκουμένων ως μόνο όχημα για τη συλλογική διεκδίκηση ικανοποιητικών αποδοχών (κατώτερος μισθός, επιδόματα, καταβολή ασφαλιστικών εισφορών από τον εργοδότη) και συνθηκών εργασίας (σταθερό και ανθρώπινο ωράριο). Εξάλλου αυτή ειδικά την περίοδο που οι δικηγορικές εταιρίες ανθίζουν η μία μετά την άλλη, πάνω στις πλάτες ασκουμένων και εμμίσθων πάντα, είναι φανερό πως αυτοί που κινούν τα νήματα εδώ και καιρό στη δικηγορία, προωθώντας την υπαλληλοποίηση για την εξυπηρέτηση των δικών τους πάντα συμφερόντων, οργανώνονται. Για την οργάνωση βέβαια της δικής μας συλλογικής δράσης, μιας και όλα αυτά χρειάζονται απάντηση, είναι φανερή η ανάγκη προώθησης της ιδέας για άμεση σύσταση ενός σωματείου μισθωτών δικηγόρων και ασκουμένων. Ενός σωματείου που θα σε οχυρώνει απέναντι στον εργοδότη σου, προωθώντας την συλλογική διεκδίκηση, που είναι σχεδόν αδύνατη τώρα, κάτω από την απειλή της απόλυσης, καθώς ο ασκούμενος εξαρτάται οικονομικά και επαγγελματικά από τον εργοδότη του. Και τέλος σαν να μην έφταναν όλα αυτά, το κερασάκι στην τούρτα ήταν ο νέος Κώδικας Δικηγόρων. Ένας νέος Κώδικας που μεταξύ των άλλων «εξαιρετικών» ρυθμίσεων που επιφέρει, έρχεται να αντικαταστήσει πλήρως και το θεσμό των διαγωνισμών υποψηφίων δικηγόρων. Συγκεκριμένα θα διεξάγεται ταυτόχρονα πανελλήνιος γραπτός διαγωνισμός σε όλες τις έδρες των Εφετείων.

Σαν να μην έφτανε λοιπόν ότι ειδικά τα τελευταία χρόνια όλοι οι φοιτητές της Νομικής έχουμε ζήσει την πλήρη εντατικοποίηση των σπουδών μας και σαν να μην έφτανε ότι δεν έχουμε πλήρη εργασιακά δικαιώματα με το πτυχίο και επειδή μάλλον 18 μήνες που θα είμαστε «μαθητευόμενοι μάγοι» από εδώ και από εκεί δεν είναι αρκετοί, είναι υποχρεωμένος ο ασκούμενος να ξαναγράψει πανελλήνιες!!

- **Διεκδικούμε συλλογικά τα αυτονόητα δικαιώματά μας.**
- **Ρητή νομοθετική κατοχύρωση της σχέσης του εμμίσθου συνεργάτη.**
- **Κατοχύρωση κατωτάτου μισθού, ωραρίου, αποζημίωσης μετά από καταγγελία.**
- **Καταβολή των ασφαλιστικών εισφορών των εμμίσθων συνεργατών και των ασκουμένων από τους δικηγόρους εργοδότες.**
- **Έκπτωση των ποσών που καταβάλλονται ως αμοιβές σε ασκούμενους από το φορολογητέο εισόδημα, ώστε το φορολογικό να λειτουργήσει ως μοχλός για την ανάδειξη των σχέσεων έμμισθης συνεργασίας.**
- **Πειθαρχικές κυρώσεις για όσους εργοδότες δεν τηρούν την κατώτατη αμοιβή των ασκουμένων και τρόπος ελέγχου τους.**
- **Το είδος των υπηρεσιών που υποχρεούνται να παρέχουν οι ασκούμενοι να υπακούει αποκλειστικά στους περιορισμούς των άρθρων 33 και 34 του Κώδικα Δεοντολογίας και να μην εκτείνεται σε καμία περίπτωση σε εξωδικηγορικά καθήκοντα.**
- **Δημιουργία σωματείου Μισθωτών Δικηγόρων και Ασκουμένων.**
- **Πλήρη επαγγελματικά δικαιώματα με τη λήψη του πτυχίου, κατάρνηση των πανελλαδικών εξετάσεων για την άδεια ασκήσεως επαγγέλματος.**
- **Κατάρνηση της άσκησης, να μην συνδέεται η επαγγελματική κατάρτιση του αποφοίτου της Νομικής, με την οικονομική εξάρτηση από τον εκάστοτε εργοδότη.**

Προβάλλουμε και αγωνιζόμαστε να αναδείξουμε την δικηγορία των δικαιωμάτων, της κοινωνικής αλληλεγγύης, της συλλογικής αντιμετώπισης, της αντίστασης και της ριζοσπαστικής συνδικαλιστικής αντίληψης και πρακτικής, της συνεργατικής προοπτικής. Η άσκηση δεν ανήκει σε τίποτα από όλα αυτά..

ΓΙΑ ΜΙΑ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗ ΔΙΚΗΓΟΡΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ!

Το «**SUCCESS STORY**» τους σαρώνει τις ζωές μας ΝΑ ΤΟΥΣ ΣΑΡΩΣΟΥΜΕ ΕΜΕΙΣ!

Μετά από τρία και πλέον χρόνια μνημονίου και την κατάρρευση ενός ακόμα «success story» είναι πλέον εμφανές ότι η συγκυβέρνηση σε σύμπλευση με τις επιταγές της τρόικα προχωρά στην εμβάθυνση της στρατηγικής της εσωτερικής υποτίμησης, φτωχοποιώντας και εξαθλιώνοντας όλο και πλατύτερα στρώματα της κοινωνίας. Η οικονομική κρίση όπως ειδικά εκδηλώνεται στην Ελλάδα και η παρατεταμένη ύφεση είναι η οξύτερη που έχει εμφανιστεί σε καιρό ειρήνης και η κυρίαρχη πολιτική για την υπέρβασή της μεταθέτει το σύνολο των βαρών στις πλάτες των εργαζομένων διαμορφώνοντας συνθήκες κοινωνικής καταστροφής. Στην τριετία των δανειακών συμβάσεων και των μνημονίων έχουν μειωθεί οι πραγματικοί μισθοί κατά ποσοστό που υπερβαίνει το 30%, έχουν αναιρεθεί ακόμα και οι θεμελιώδεις κατακτήσεις του εργατικού δικαίου (συλλογικές συμβάσεις, γενίκευση της ελαστικής εργασίας χωρίς κανένα δικαίωμα κτλ) διαμορφώνοντας συνθήκες όπου η μεγάλη μάζα των εργαζομένων απασχολείται με συνθήκες γαλέρας, αποδιαιρρώνεται το κράτος πρόνοιας και οι κοινωνικές παροχές, εντείνεται η φορομπηξία και η ανεργία αυξάνεται συνεχώς, ιδιαίτερα στους νέους. Και την ίδια στιγμή που όλο και ευρύτερα στρώματα οδηγούνται στην περιθωριοποίηση, στο όνομα της ανάπτυξης ή της προσέλκυσης επενδύσεων ενισχύεται η κερδοφορία των επιχειρήσεων, επιχειρούνται διευρυμένες ιδιωτικοποιήσεις, ακόμη και εκείνων των ΔΕΚΟ που παράγουν και διαχειρίζονται βασικά κοινωνικά αγαθά (ρεύμα, νερό, φυσικό αέριο) και μάλιστα με εξευτελιστικά τιμήματα και το κεφάλαιο εξακολουθεί νόμιμα να φοροαποφεύγει, αλλά και να μεγιστοποιεί τα κέρδη του αξιοποιώντας την εκτεταμένη αναδιάρθρωση στις εργασιακές σχέσεις.

Παρά τα συνεχή πακέτα μέτρων, η περιβόητη ανάκαμψη της οικονομίας όχι μόνο δεν επισυμβαίνει αλλά αντίθετα το χρέος παραμένει μη εξυπηρετήσιμο, γεγονός που καθιστά αναγκαία την επαναδιαπραγμάτευση και την περικοπή μέρους του, η οποία βέβαια θα συνοδεύεται με νέα μέτρα. Ακόμη όμως και πριν τα μέτρα που θα συνοδεύουν την αναδιάρθρωση του χρέους, οι συνθήκες κοινωνικής εξαθλίωσης και καταστροφής το επόμενο διάστημα θα οξυνθούν καθώς τη σκυτάλη από τα χαράτσια θα πάρουν οι πλειστηριασμοί πρώτης κατοικίας με κίνδυνο χιλιάδες οικογένειες να βρεθούν κυριολεκτικά στο δρόμο.

Ακόμα όμως και όταν η ανάκαμψη έρθει, θα αφορά μόνο την κερδοφορία και την ενίσχυση των μεγάλων επιχειρήσεων, ενώ τα εκατομμύρια των εργαζομένων θα εξακολουθούν να ζουν σε συνθήκες συμπίεσης και εξαθλίωσης.

Είναι φανερό ότι οι δυνάμεις του κεφαλαίου τόσο στην Ελλάδα όσο και στην ΕΕ και την Ευρωζώνη δεν είναι διατεθειμένες να κάνουν καμία παραχώρηση στα λαϊκά στρώματα, ώστε να ξεπεράσουν την κρίση και να διαμορφώσουν συνθήκες της μέγιστης δυνατής κερδοφορίας μετά από αυτή. Και επειδή η ένταση της επίθεσης στα λαϊκά στρώματα δημιουργεί αστάθεια αλλά και τον κίνδυνο να ξεσπάσουν κοινωνικές συγκρούσεις για την ανατροπή αυτής της πολιτικής, όπως πράγματι συνέβη τα προηγούμενα χρόνια, η συγκυβέρνηση και η τρόικα καταφεύγουν στην ένταση του κρατικού αυταρ-

χισμού και της καταστολής. Η υπεράσπιση του «νόμου και της τάξης» αντιπαραβάλλεται σε οποιονδήποτε αγωνίζεται ή έστω αντιδρά στην επιβολή αυτής της πολιτικής, τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι λαϊκές ελευθερίες σαρώνονται, οποιαδήποτε απεργιακή κινητοποίηση βρίσκει απέναντί της το μηχανισμό των επιστρατεύσεων, ενώ ακόμα και οι πιο βίαιες αναδιαιρνώσεις επιβάλλονται με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου.

Ταυτόχρονα, η αντιμετώπιση της κρίσης μέσα από τη διαρκή λιτότητα και η αυταρχική θωράκιση του κράτους δημιουργούν εύφορο έδαφος και για την ανάπτυξη και ενίσχυση του φασιστικού φαινομένου που τροφοδοτήθηκε το προηγούμενο διάστημα και από την ίδια την ανοχή του κράτους και των κατασταλτικών μηχανισμών και αξιοποιήθηκε ως εφεδρεία για την απόκρουση των κοινωνικών αγώνων και της ανόδου του λαϊκού κινήματος.

Ξεχωριστό ρόλο για τα ειδικά χαρακτηριστικά της κρίσης στην Ελλάδα αλλά και για την επιβολή της πολιτικής της βίαιης αναδιάρθρωσης και της εσωτερικής υποτίμησης παίζουν οι μηχανισμοί της ΟΝΕ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Τα διαφορετικά χαρακτηριστικά και η ανισομετρία μεταξύ των οικονομικών που εντάσσονται στην ευρωζώνη, η αδυναμία άσκησης νομισματικής πολιτικής που παράγει η πρόσδεση στο ευρώ, η ευρωπαϊκή δημοσιονομική πολιτική και τα σύμφωνα σταθερότητας και ανάπτυξης, οι μηχανισμοί της μόνιμης επιτήρησης και επιτροπείας δείχνουν ότι η παραμονή της Ελλάδας στην Ε.Ε. σημαίνει μόνιμη και σταθερή λιτότητα, ένταση του αυταρχισμού, περιορισμό της λαϊκής κυριαρχίας. Δεν υπάρχει δυνατότητα διαχείρισης της κατάστασης με φιλολαϊκό τρόπο μέσα στο ασφυκτικό πλαίσιο της ευρωκηδεμονίας και της επέλασης του κεφαλαίου.

Αυτή η πολιτική τα τελευταία χρόνια έχει προκαλέσει πολλές και ποικίλες κοινωνικές αντιστάσεις. Από το κίνημα των πλατειών και τις παρατεταμένες κοινωνικές συγκρούσεις που το συνόδευαν, τόσο σε κεντρικό επίπεδο όσο και σε επιμέρους χώρους – ένας από τους οποίους ήταν και ο χώρος των δικηγόρων με τις κινητοποιήσεις του 2012 – έως την κατάληψη του ραδιομεγάρου της ΕΡΤ και τους απεργιακούς αγώνες που ξέσπασαν σε μια σειρά κλάδων, αναδεικνύεται ότι το λαϊκό κίνημα δεν είναι διατεθειμένο να αφήσει τη σάρωση των δικαιωμάτων και των κατακτήσεων να περάσει αμαχητί. Όμως, παρά τα μαζικά και ριζοσπαστικά χαρακτηριστικά τους, αυτοί οι αγώνες δεν μπόρεσαν να ανασχέσουν την επέλαση της μνημονιακής πολιτικής.

Είναι φανερό ότι απέναντι στη διέξοδο από την κρίση που επιχειρεί να επιβάλει η κυρίαρχη πολιτική που χαρακτηρίζεται από την κατακρήμνιση κάθε κατάκτησης και τη γενίκευση της κοινωνικής καταστροφής, το λαϊκό κίνημα πρέπει να αντιπαραβάλει τη δική του διέξοδο, προς όφελος των εργαζομένων και των λαϊκών στρωμάτων. Για να γίνει εφικτή αυτή η διέξοδος, πρέπει να επιβληθεί ένα πρόγραμμα που θα βάσει φραγμό στην κυρίαρχη πολιτική και θα έρχεται σε σύγκρουση με την κυριαρχία του κεφαλαίου. Ένα πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει:

- Τη μονομερή κατάργηση των μνημονίων και την κατα-

γελία των δανειακών συμβάσεων και όλων των αντιλαϊκών μέτρων και πολιτικών

- Τη στάση πληρωμών και τη διαγραφή του χρέους για το οποίο δεν ευθύνονται οι εργαζόμενοι που καλούνται να το πληρώσουν
- Τη ριζική αναδιανομή του πλούτου προς όφελος των εργαζομένων
- Την ανατροπή των ιδιωτικοποιήσεων – την εθνικοποίηση των στρατηγικών τομέων της οικονομίας και των μεγάλων παραγωγικών μονάδων
- Την έξοδο από την ΟΝΕ – ρήξη και αποδέσμευση από την Ε.Ε.

Μία τέτοια διέξοδος είναι η μοναδική που μπορεί να ανατρέψει την επέλαση της αναδιάρθρωσης και της μαζικής περιθωριοποίησης και δεν μπορεί παρά να επιβληθεί μέσα από τη συγκρότηση μαζικών κοινωνικών αγώνων που θα την επιβάλουν. Ακόμη, η επιβολή της απαιτεί τη συσπείρωση και ενοποίηση των ευρύτερων δυνατών κοινωνικών και πολιτικών δυνάμεων και τη συνένωση των επιμέρους αγώνων των εργαζομένων σε ένα ενιαίο αγωνιστικό μέτωπο.

Οι δικηγόροι που ερχόμαστε αντιμέτωποι με το φάσμα της κρίσης και οδηγούμαστε σε αδιέξοδο κάτω από την πίεση της αποδιάρθρωσης του επαγγέλματος, της συγκέντρωσης της δικηγορικής ύλης, της μισθωτοποίησης και μάλιστα χωρίς ρυθμισμένα δικαιώματα, της φορομπηξίας και της αποδιάρθρωσης κάθε κατακτημένου δικαιώματος είμαστε μέρος των ευρύτερων στρωμάτων που πλήττονται και η κρίση του επαγγέλματος είναι τμήμα της συνολικότερης κρίσης. Γι' αυτό η ανάπτυξη αγώνων στον κλάδο μας πρέπει να συνδεθεί με ευρύτερους κοινωνικούς αγώνες που θα βάσουν το πρόταγμα της ανατροπής των μνημονιακών μέτρων και των κυβερνήσεων που τις στηρίζουν και θα διεκδικούν μια πραγματική διέξοδο από την κρίση προς όφελος της εργαζόμενης πλειοψηφίας. Για να μπορέσουμε να ζήσουμε με αξιοπρέπεια, για να τους σαρώσουμε πριν μας σαρώσουν!

Για τους **Πλειστηριασμούς** της πρώτης κατοικίας

Σε μια συγκυρία, όπου κάθε οικογένεια μετράει και τουλάχιστον έναν άνεργο και μεγάλα τμήματα των λαϊκών και μεσαίων στρωμάτων της κοινωνίας οδηγούνται στη φτώχεια και την περιθωριοποίηση από την φορομπηχτική πολιτική και την ένταση της εκμετάλλευσης της εργασίας υπέρ του κεφαλαίου, έρχεται η κυβέρνηση ως πιστός εντολοδόχος των μνημονιακών επιταγών ΕΕ, ΔΝΤ και ΕΚΤ να αμφισβητήσει έμπρακτα και το δικαίωμα στη στέγαση, με κατασχέσεις κατοικιών από το Δημόσιο (η αναστολή πλειστηριασμών δεν παρέχει καμία προστασία απέναντι στο Δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία) και την θεσμοθέτηση μιας κούφιας προστασίας (υπό ασφυκτικούς όρους και μέχρι 31/12/2014) της πρώτης κατοικίας από τις τράπεζες.

Ειδικότερα, με τον νέο Ν. 4224/2013 απαγορεύονται οι πλειστηριασμοί στην κύρια (και μόνο!) κατοικία από 01/01/2014 και μέχρι 31/12/2014, όπως αυτή έχει δηλωθεί στην τελευταία δήλωση φόρου εισοδήματος, εφόσον πληρούνται σωρευτικά οι παρακάτω προϋποθέσεις: η αντικειμενική αξία της πρώτης κατοικίας δεν υπερβαίνει τις 200.000 €, το σύνολο κινητής και ακίνητης περιουσίας δεν υπερβαίνει τις 270.000 € – συμπεριλαμβανομένων των καταθέσεων οι οποίες δεν πρέπει να ξεπερνούν το ποσό των 15.000 €, ατομικό ή οικογενειακό εισόδημα έως 35.000 €, κατάθεση Υπεύθυνης Δήλωσης με αναλυτική έκθεση προσωπικών και περιουσιακών στοιχείων του οφειλέτη σε κάθε δανειστή μέχρι 28/02/2014, υποχρέωση καταβολής μηνιαίας δόσης (μισθωτοί και συνταξιούχοι 10% του ετήσιου εισοδήματος μέχρι 15.000 € και 20% του υπερβάλλοντος εισοδήματος πάνω από τις 15.000 €, έμποροι και ελ. επαγγελματίες τουλάχιστον το 20% της τελευταίας ενήμερης δόσης). Με απλά λόγια, μια οικογένεια με ένα σπίτι αντικειμενικής αξίας 175.000 ευρώ, ένα εξοχικό 90.000 ευρώ και καταθέσεις 6.000 ευρώ στην τράπεζα, δεν εντάσσεται στη ρύθμιση και η τράπεζα έχει το δικαίωμα να προχωρήσει σε πλειστηριασμό της κύριας κατοικίας.

Οι πραγματικοί στόχοι της κυβερνητικής πολιτικής δεν είναι φυσικά η από κοινωνική ευαισθησία ορμώμενη προστασία των υπερχρεωμένων νοικοκυριών (σημ. πάνω από 23% των στεγαστικών δανείων βρίσκονται σε οριστική καθυστέρηση), αλλά η προστασία της κερδο-

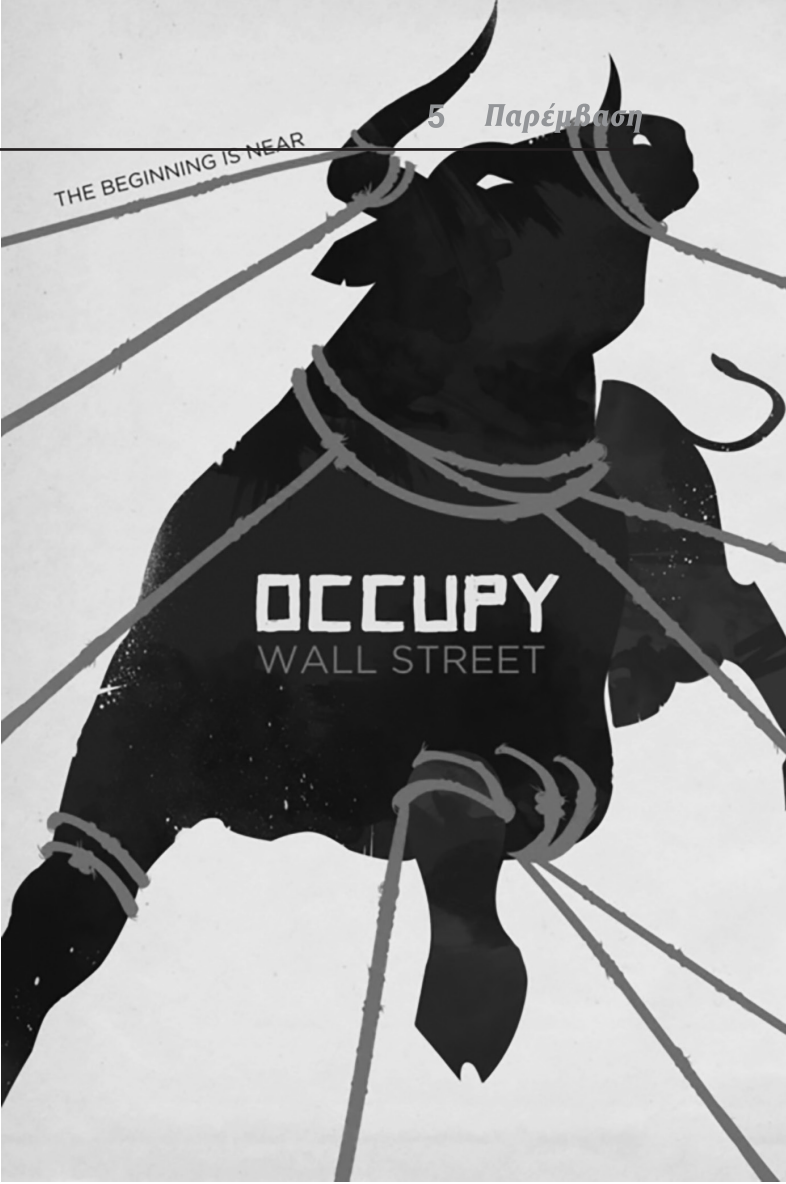
φορίας των τραπεζών μέσω της αρπαγής του εισοδήματος των πληττόμενων στρωμάτων και της πλήρους απαξίωσης της περιουσίας τους. Έτσι, η αναστολή του πλειστηριασμού προϋποθέτει την καταβολή ενός νέου χαρτασιού (μηνιαίας δόσης)προκειμένου εκατοντάδες χιλιάδες οικογένειες να μη χάσουν το σπίτι τους, πράγμα που σημαίνει ζεστό χρήμα και επανεκκίνηση της εξυπηρέτησης των «κόκκινων» δανείωνγια τα ελληνικά πιστωτικά ιδρύματα υπό την απειλή πλειστηριασμών (αυτή τη στιγμή στην Ελλάδα περισσότερα από 60.000 ακίνητα, βρίσκονται υπό την απειλή πλειστηριασμού). Η «θωράκιση της προστασίας» των δανειοληπτών αποτελεί, στην πραγματικότητα, νομοθετική θωράκιση της προστασίας των τραπεζών,την ανακεφαλαιοποίηση των οποίων έχουν ήδη χρηματοδοτήσει τα λαϊκά νοικοκυριά, στο πλαίσιο της οποίας η υπερχρεωμένη ελληνική οικογένεια υποχρεώνεται με έναν ωμό εκβιασμό να καταβάλει ό,τι της απέμεινε από την μνημονιακή “νόμιμη καταλήστευση” των εισοδημάτων της στις τράπεζες για να διασώσει την κύρια κατοικία της, υπό συνθήκες διαρκούς και παρατεταμένης ανασφάλειας, έξωσης, δίωξης και τρόμου.Μέσω λοιπόν μιας συστημικού χαρακτήρα δήθεν διάσωσης των νοικοκυριών, αφενός οι τράπεζες αποκτούν την ικανότητα είσπραξης ενός όσο το δυνατόν μεγαλύτερου τμήματος της αξίας των οφειλών, προκειμένου να ενισχυθεί η κερδοφορία τους και αφετέρου, προσπαθούν να αποτρέψουν την περαιτέρω σημαντική υποχώρηση στις τιμές των ακινήτων, λόγω της πίεσης που θα προέκυπτε στην περίπτωση ενός γενικευμένου κύματος πλειστηριασμών ακινήτων. Το τελευταίο δεν σημαίνει βέβαια σε καμία περίπτωση ότι δεν προωθείται συστηματικά και συντονισμένα πάνω στα ερείπια της καπιταλιστικής κρίσης η ανάγκη απαξίωσης και μαζικής απαλλοτρίωσης της μικρής ιδιοκτησίας προς όφελος της συγκέντρωσης των ακινήτων στα χέρια των ολίγων είτε των ίδιων των τραπεζών που θα αξιοποιούν τις αξίες που έχουν υφαντάξει από τα πληττόμενα στρώματα ως εγγύηση για τον δανεισμό τους και για τα κάθε λογής παιχνίδια τους στην διατραπεζική αγορά είτε των πάσης φύσεως κερδοσκόπων στην αγορά ακινήτων (βλ. funds“κοράκια” που “οσμίζονται” νέα πεδία κερδοσκοπίαςστα «κόκκινα» δάνεια τα οποία αγοράζουν έναντι εξευτελιστικών τιμών από τις ελληνικές τράπεζεσκόμα και στο 25%-40% της αξίας των υπολειπόμενων τοκοχρεολυσίων), προκειμένου να βρουν κερδοφόρα διέξοδο υπερ-συσσωρευμένα κεφάλαια.

Στα παραπάνω έρχεται να προστεθεί η διαρκής απειλή για χρέη προς το Δημόσιο και τα ασφαλιστικά ταμεία, καθώς για αυτά δεν προβλέπεται καμία προστασία της κύριας κατοικίας από πλειστηριασμούς με την άτεγκτη και αμείλικτη στάση του Δημοσίου (μόνο το πρώτο 10μηνο του 2013 στις ήδη 93.330 κατασχέσεις από λογαριασμούς καταθέσεων από τις εφορίες για χρέη φόρων, έρχονται να προστεθούν οι πλειστηριασμοί14.197 ακινήτων μικροοφειλετών του Δημοσίου) να μην συνιστά καλό οιωνό για την αντιμετώπιση της κατάστασης. Μάλιστα, σύμφωνα με την πρόσφατη μνημονιακή νομοθετική πρόβλεψη (άρθρο 101 του Ν.4172/2013) για ίδρυση Κέντρου Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών (ΚΕΑΟ), το Ε.Τ.Α.Α. υποχρεούται από 1.1.2014 για μεταφορά των βεβαιωμένων οφει-

λών των ασφαλισμένων του για ποσά άνω των 5.000 ευρώ, και παράλληλα παρέχεται η δυνατότητα στα ασφαλιστικά ταμεία (δικηγόρων, μηχανικών κλπ) – πέραν της διακοπής υγειονομικής και συνταξιοδοτικής κάλυψης των ασφαλισμένων τουςπου έχουν σταματήσει λόγω οικονομικής δυσπραγίας να πληρώνουν εισφορές – να προβαίνουν σε εντολές πληρωμής και κατασχέσεις, ακόμα και απειλές πλειστηριασμών.

Η αδυναμία των φτωχών και μεσαίων λαϊκών στρωμάτων να ανταποκριθούν στην μόνιμη πλέον βαριά φορολόγηση της κατοικίας και με τον πέλεκυ των πλειστηριασμών, λόγω οφειλών προς το Δημόσιο και τις τράπεζες,πάνω από το κεφάλι τους, το όνειρο της ιδιοκατοίκησης μετατρέπεται σε εφιάλη για χιλιάδες νοικοκυριά. Μήπως έχει δίκιο η Ε.Ε. ότι το ποσοστό ιδιοκατοίκησης στην Ελλάδα (84,6% το 2006 και 75% το 2013) είναι ψηλό και μη ανεκτό σε σχέση με το μέσο όρο των ευρωπαϊκών κρατών (64%) και πρέπει να περιοριστεί δραστικά; Στην πραγματικότητα, πρόκειται για ένα παγκόσμιο φαινόμενο (βλ. φούσκα των subrimes στην αγορά ακινήτων στις ΗΠΑ), απλώς η Ελλάδα είναι από εκείνες τις χώρες όπου τα ακίνητα αποτέλεσαν μία από τις βασικότερες επιλογές συσώρευσης και επένδυσης του συσσωρευμένου κεφαλαίου λόγω μιας σειράς παραγόντων, μεταξύ άλλων, του ασταθούς νομίσματος, ελλিপούς εκβιομηχάνισης και ανυπαρξίας κράτους πρόνοιας. Η κυρίαρχη τάξη και το πολιτικό της προσωπικό όμως έχει μια ασφαλή μέθοδο για να λύνει τα προβλήματα με τον δικό της τρόπο, δηλαδή να τα λύνει έτσι ώστε η λύση τους να ξαναδημιουργεί πάλι από την αρχή το ίδιο πρόβλημα. Το ζήτημα της κατοικίας δεν αποτελεί εξαίρεση. Οι τράπεζες πρώτα έπαιξαν και κερδοσκοπήσαν με τη στεγαστική φούσκα πολλαπλασιάζοντας την κερδοφορία τους, με τα ψηλά επιτόκια δανεισμού και τα χαμηλά επιτόκια καταθέσεων. Τώρα, στα χρόνια της καπιταλιστικής κρίσης και των μνημονίων, κατάρχουν ή απειλούν να κατάρχουν τα σπίτια των ανθρώπων που οι ίδιες καταχρέωσαν. Η ιδιοκατοίκηση ως έκφραση της αυτονότης ανάγκης του καθενός για στέγαση και όχι ως μια επίπλαστη μικροαστική φαντασίωση δεν μπορεί να αποτελεί απόπημα δεκτικό ψόγου και ισοπέδωσης από τη νεοφιλελεύθερη απορρύθμιση. Ωστόσο, το ζήτημα των πλειστηριασμών έρχεται να αναδείξει την επικαιρότητα για κατακτήσεις και δικαιώματα στο έδαφος του καπιταλισμού. Δείχνει πόσο ασταθή και υπό αίρεση είναι όλα αυτά τα δικαιώματα και οι παραχωρήσεις στο έδαφος της καπιταλιστικής ιδιοκτησίας που ακόμα και όταν έχουν διευρυμένο χαρακτήρα (όπως το ζήτημα της κατοικίας), δεν στοχεύουν στην ικανοποίηση των κοινωνικών αναγκών, αλλά αργά ή γρήγορα σαρώνονται σε μια νέα φάση της καπιταλιστικής ανάπτυξης.

Η μοναδική λύση για τους εργαζόμενους, μισθτούς και αυτοαπασχολούμενους, βρίσκεται στον αντίποδα αυτής της πολιτικής. Η κάλυψη των συνδυασμένων λαϊκών αναγκών για στέγαση, η εξασφάλιση φθηνής, ασφαλούς, ποιοτικής κατοικίας για όλους είναι δικαίωμα όλων.Απέναντι στον κανιβλισμό που μας επιβάλλουν η απάντηση δεν είναι η παράταση της αναστολής των πλειστηριασμών με «κοινωνικά κριτήρια». Η απάντηση είναι: Απόλυτη προστασία της λαϊκής κατοικίας. Κανένας πλειστηριασμός, κανένα λαϊκό σπίτι σε χέρια τραπε-

ζίτη ή κράτους. Να μην αποστέλλεται καμία Πράξη Βεβαίωσης Οφειλής των ασφαλισμένων του ΕΤΑΑ προς το ΚΕΑΟ (Κέντρο Είσπραξης Ασφαλιστικών Οφειλών).Η στέγαση δικαίωμα όλων, ελλήνων και αλλοδαπών.Διαγραφή χρεών προς το Δημόσιο και τις τράπεζες των μακροχρόνια ανέργων, χαμηλοσυνταξιούχων και φτωχοποιημένων στρωμάτων.Κούρεμα των δανείων των λαϊκών νοικοκυριών και απαλλαγή τους από το δάνειο όταν έχει εξοφληθεί ήδη το κεφάλαιο. Λειτουργία στεγαστικής πίστης σύμφωνα με τις λαϊκές ανάγκες. Εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας και λειτουργία τους με εργατικό – λαϊκό έλεγχο και για τις λαϊκές ανάγκες.

«Δεν είναι η λύση του ζητήματος της κατοικίας που λύνει ταυτόχρονα και το κοινωνικό ζήτημα, αλλά αντίθετα πρώτα η λύση του κοινωνικού ζητήματος, η κατάργηση του κεφαλαιοκρατικού τρόπου παραγωγής, κάνει σύγχρονα δυνατή τη λύση του ζητήματος της κατοικίας. [...] Και όταν θα αρχίσει αυτή η κατάργηση τότε θα πρόκειται για εντελώς διαφορετικά ζητήματα, από το πώς θα δώσουμε στον κάθε εργάτη το δικό του ιδιόκτητο σπίτι...»

Ο αυταρχισμός δεν είναι «μεμονωμένο περιστατικό».

Σε μια περίοδο όπου οι εργαζόμενοι βλέπουν τη θέση τους να βάλλεται σε όλα τα επίπεδα, με τη μείωση των εισοδημάτων, την ελαστικοποίηση των σχέσεων εργασίας, το ιστορικό υψηλό της ανεργίας, τη φορομνηξία, την απαξίωση των δημόσιων αγαθών, ο αυταρχισμός αναδεικνύεται σε κάτι περισσότερο από συγκυριακή επιλογή. Είναι το modus operandi ενός κράτους που διαρκώς στεγανοποιείται απέναντι στα λαϊκά συμφέροντα.

Η κρατική πολιτική γίνεται όλο και πιο αδιαπέρατη για τις λαϊκές διεκδικήσεις, ενώ παράλληλα οι κοινωνικές εγγυήσεις και οι προνοιακές λειτουργίες αποψιλώνονται. Απέναντι στους εργαζόμενους ορθώνεται μια επιθετική γραφειοκρατία, άτεγκτος εφαρμοστής της πιο επιθετικής ταξικής πολιτικής και της επιβολής κοινωνικής πειθαρχίας σε όλα τα επίπεδα, προς όφελος πάντα της ανεξέλεγκτης κερδοφορίας του κεφαλαίου.

Πολιτική της σιδερένιας πυγμής

Ο αυταρχισμός διαχέεται σε όλες τις εκφάνσεις της πολιτικής και κοινωνικής ζωής. Οι κυβερνήσεις της μνημονιακής περιόδου έχουν διανύσει μια τροχιά κουρελιάσματος του Συντάγματος και των κοινοβουλευτικών διαδικασιών, με χαρακτηριστικότερα παραδείγματα την άσκηση πολιτικής με Πράξεις Νομοθετικού Περιεχομένου, αλλά και την επιβολή εκβιαστικών συνθηκών

Να υπερασπιστούμε μαχητικά τα δημοκρατικά δικαιώματα και τις ελευθερίες μας!

και αυταρχικής κομματικής πειθαρχίας στη Βουλή, με την ψήφιση νομοθετημάτων σε ένα μόνο άρθρο και με τη διαδικασία του κατεπείγοντος.

Την ίδια στιγμή, οι κυβερνήσεις των τελευταίων ετών έχουν παροξύνει περισσότερο από ποτέ στα μεταπολιτευτικά χρονικά την αυταρχική αντιμετώπιση του λαϊκού κινήματος. Οι κοινωνικοί αγώνες αντιμετωπίζονται με την ωμή καταστολή, με de facto απαγόρευση

των συναθροίσεων και των μαχητικών απεργιών, με τη συκοφαντία και την προσπάθεια ενεργοποίησης του κοινωνικού αυτοματισμού. Με τον τρόπο αυτό, το έλλειμμα κοινωνικής νομιμοποίησης αντικαθίστα η λογική της επιβολής και της διαίρεσης των εργαζομένων, τα ΜΑΤ, οι υπουργοί που διαπομπεύουν πρόσωπα ή κοινωνικές ομάδες (βλ. οροθετικές γυναίκες, ρομά κ.ά), η προσπάθεια καλλιέργειας φοβικών αντανακλαστικών και ενίοτε ο ανοιχτός εκβιασμός.

Έτσι αντιμετωπίστηκαν οι μεγάλες εργατικές κινητοποιήσεις του 2010, το κίνημα των πλατειών, η μεγάλη συγκέντρωση του Φλεβάρη 2012, αλλά και δεκάδες κινητοποιήσεις κλάδων και κοινωνικών ομάδων (ενδεικτικά οι εργάτες της Χαλυβουργίας, οι εργαζόμενοι του ΜΕΤΡΟ και της ΕΡΤ, οι καθηγητές, οι διοικητικοί υπάλληλοι).

Δικαιοσύνη ή «Δικαιοσύνη»

Στο ίδιο πλαίσιο, ο δικαστικός μηχανισμός αποκτά διαρκώς και πιο ταξικά χαρακτηριστικά. Από τη μία πλευρά, η ραγδαία αύξηση του κόστους πρόσβασης στη Δικαιοσύνη, σε συνδυασμό

με την επιδεινούμενη οικονομική κατάσταση για την κοινωνική πλειοψηφία, έχει αποκλείσει μεγάλο μέρος των λαϊκών τάξεων από τη δυνατότητα προσφυγής στο δικαστικό μηχανισμό.

Παράλληλα, ο δικαστικός μηχανισμός προσφέρει ιδεολογικές υπηρεσίες στα κέντρα εξουσίας με παραδειγματικές διώξεις κατά προσώπων της οικονομικής και πολιτικής ζωής (οικονομικά σκάνδαλα κλπ), καλλιεργώντας την ψευδαίσθηση ότι τα κακώς κείμενα εντοπίζονται σε παρανομίες και τυχοδιωκτικές επιλογές επιμέρους προσώπων, αντί των πολιτικών στρατηγικών που υλοποιούνται και διευρύνουν το κοινωνικό χάσμα.

Την ίδια στιγμή βέβαια, είναι ο ίδιος μηχανισμός που έχει συνεργήσει και άμεσα στο μεγάλο έγκλημα το οποίο συντελείται τα τελευταία χρόνια εις βάρος των λαϊκών τάξεων, επικυρώνοντας αντισυνταγματικές νομοθετικές πρωτοβουλίες, ασκώντας διώξεις κατά αγωνιστών, κηρύσσοντας κάθε απεργία παράνομη και καταχρηστική, αρνούμενος επί σειρά ετών να δικάσει και καταδικάσει τους πρωταγωνιστές των φασιστικών ομάδων και του παρακράτους.

Επιστέγασμα όλης αυτής της διαδικασίας είναι το νομοσχέδιο του Υπουργείου Δικαιοσύνης για την ενσωμάτωση των Οδηγιών 2010/64/ΕΕ και 2012/13/ΕΕ στην ελληνική έννομη τάξη, το άρθρο 12 του οποίου προβλέπει την προσθήκη νέας διάταξης στο άρθρο 101 του Κώδικα Ποινικής Δικονομίας, **δυνάμει του οποίου δεν θα επιτρέπεται στον κατηγορούμενο η πρόσβαση σε τμήμα του υλικού της δικογραφίας**, εφόσον αυτό απαιτείται «για την προστασία σημαντικού δημόσιου συμφέροντος, όπως στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η πρόσβαση θα μπορούσε να θέσει σε κίνδυνο τη διεξαγωγή έρευνας ή να βλάψει σοβαρώς την εθνική ασφάλεια». Πρόκειται για μια διάταξη που όχι μόνο αντιβαίνει στο Σύνταγμα και το άρθρο 6 της ΕΣΔΑ, αλλά πολύ περισσότερο εάν ψηφιστεί θα αποτελέσει τη θεσμοθέτηση της επικίνδυνης αυταρχικής στροφής και της καταπάτησης αυτονόητων και θεμελιωδών δικαιωμάτων στο όνομα του “δημοσίου συμφέροντος”.

Σε αυτό το φόντο, καλούμαστε να αναδείξουμε το άλλο πρόσωπο της δικηγορίας.

Να αναδείξουμε το δικηγόρο υπερασπιστή των δικαιωμάτων.

Είναι επιτακτική ανάγκη να ορθώσουμε ανástημα απέναντι στην περιστολή των δημοκρατικών δικαιωμάτων, την κρατική βία και των αυταρχισμό, τον κοινωνικό κανιβολισμό, υπερασπιζόμενοι τις δημοκρατικές κατακτήσεις και ελευθερίες.

- **Να διεκδικήσουμε, παλεύοντας μαζί με όλο το λαό, τα συνταγματικά δικαιώματα, τις πολιτικές και κοινωνικές ελευθερίες.**
- **Να αντισταθούμε στον εκφασισμό της κοινωνικής ζωής.**
- **Να ορθώσουμε μέτωπο ενάντια στην καταστολή.**
- **Να διεκδικήσουμε πλήρη πρόσβαση των λαϊκών τάξεων στους δικαστικούς θεσμούς.**

ΝΑ ΒΑΛΟΥΜΕ ΤΕΛΟΣ ΣΤΟΝ ΑΥΤΑΡΧΙΣΜΟ!

Ακόμα προσωρινοί...

Το γεγονός ότι εν έτει 2014 μιλάμε για το μεταναστευτικό με τους ίδιους όρους που μιλάγαμε προ είκοσι ετών είναι εύγλωττο από μόνο του. Άνθρωποι άορατοι για το κράτος, ευάλωτοι και ανυπεράσπιστοι στην εκμετάλλευση από τους εργοδότες και στις ρατσιστικές επιθέσεις, εύκολο πεδίο εξάσκησης κατασταλτικών πολιτικών με δικαιώματα «στο γύψο». Και με το κλείσιμο του ματιού ότι αν γίνει ο βίος τους «αβίωτος» μπορεί να σταματήσουν να έρχονται (βλ. δηλώσεις Αρχηγού Ελλ.Αστ.).

Όταν λοιπόν είκοσι τρία έτη μετά το πρώτο μαζικό κύμα μετανάστευσης (1991) επαναλαμβάνεται το σκηνικό αποκτήνωσης και εξευτελισμού στις νυχτερινές ουρές των Αποκεντρωμένων Διοικήσεων μάλλον επιβεβαιώνεται η άποψή μας ότι τίποτα δεν ήταν τυχαίο. Ούτε η έλλειψη προσωπικού ούτε ο μεγάλος αριθμός των μεταναστών και ο φόρτος εργασίας είναι επαρκείς δικαιολογίες για τον συνεχή εξευτελισμό των αλλοδαπών συμπολιτών μας. Άνθρωποι που διαβιούν επί είκοσι έτη στην Ελλάδα όντας συνεπείς στις υποχρεώσεις τους (φορολογικές και ασφαλιστικές) αντιμετωπίζονται κάθε φορά ως προσωρινά διαμένοντες και ως διοικούμενοι τρίτης κατηγορίας. Γι' αυτό παραμένει πολυτέλεια η συζήτηση περί ένταξης και περί ενσωμάτωσης ακόμα και της δεύτερης γενιάς, πολλών μάλλον περί πολιτογράφησης της. Γιατί αν η κρατική πολιτική δεν άφησε την πρώτη γενιά μεταναστών να αισθανθεί έστω μια στιγμή κομμάτι αυτής της κοινωνίας, για τη δεύτερη γενιά αυτό είναι ένα σοκ που βιώνουν βγαίνοντας από την σχολική κοινότητα, όταν συνειδητοποιούν ότι αντιμετωπίζονται με τον ίδιο τρόπο που αντιμετωπίζονται οι γονείς τους.

Σε καμία περίπτωση δεν πρόκειται για ανικανότητα των κυβερνήτων. Είναι μια σαφής επιλογή η ratio των νομοθετημάτων ότι ο αλλοδαπός θα πρέπει να αποδεικνύει κάθε φορά την εκπλήρωση των υποχρεώσεων του προς το κράτος και χωρίς ποινική εμπλοκή, ασχέτως πόσα χρόνια βρίσκεται στην Ελλάδα. Εκτός εάν πληρώσει 900 ευρώ και εξασφαλίσει την απρόσκοπτη παραμονή του στο ελληνικό έδαφος για μια δεκαετία. Ομοίως η πρόβλεψη για κατοχύρωση του δικαιώματος παραμονής στην Ελλάδα για τη δεύτερη γενιά ισχύει μόνο για όσα παιδιά μεταναστών γεννήθηκαν και ολοκλήρωσαν την εκπαίδευση

«Και γιατί δεν σας έπνιξαν όλους;»*

Η Νέα Υπηρεσία Ασύλου είναι η διάδοχη κατάσταση της διαχείρισης του ασύλου από την αστυνομία. Είναι η απόδειξη για τους ευρωπαίους ότι το σύστημα λειτουργεί πια καλά και ότι η Ελλάδα εκπληρώνει τις διεθνείς υποχρεώσεις της. Κι όλα αυτά για να δικαιώνουμε τα ευρωπαϊκά κονδύλια που εισρέουν (και επιστρέφουν στο κράτος σε ένα ποσοστό ως φπα/ασφαλιστικές εισφορές/παρακράτηση φόρου κοκ) και για να επιστρέφονται στην Ελλάδα αιτούντες άσυλο βάσει του Δουβλίνου ΙΙΙ. Βέβαια για φέτος η Γερμανία αναστέλλει και πάλι τις επιστροφές αιτούντων στην Ελλάδα, αλλά είναι προδιγεγραμμένο ότι σταδιακά ολόκληρη η Ευρώπη θα θεωρεί ότι η Ελλάδα έχει εναρμονιστεί με τα ευρωπαϊκά στάνταρντς στην απονομή διεθνούς προστασίας.

Πρόσφατα η Διευθύντρια του Περιφερειακού Γραφείου Αττικής δήλωνε στην Καθημερινή ότι πλέον το σύστημα έχει απαλλαγεί από τα ελαττώματα της προηγούμενης διαδικασίας.

Τι σημαίνει αυτό όμως; Τι αλλάζει για τους ανθρώπους που αντί να στοιβάζονται μερόνυχτα στη λασπωμένη Σαλαμίνιας (του τμήματος Αλλοδαπών) παίζουν κυνηγητό με τους αστυνομικούς στην Κατεχάκη;

Η πρόσβαση δεν είναι και πάλι απρόσκοπτη ως θα όφειλε να είναι βάσει όλης της νομοθεσίας που διέπει το άσυλο (από τη Σύμβαση της

τους στην Ελλάδα (με την πενταετή άδεια διαμονής που τους παρέχεται κατά την ενηλικίωση). Δικαιώματα που παρέχονται κατ'εξαιρεση, ωσάν η κοινωνία να ωφελείται περισσότερο όταν οι μετανάστες είναι ημι-νόμιμοι, ημι-προσωρινοί, ημι- γενικά.

Κάποιοι ωφελούνται

Κι όμως μπορεί η κοινωνία να μην ωφελείται αλλά ωφελούνται τα μικρά και μεγάλα αφεντικά. Τροφοδοτείται η παρα-οικονομία και γεμίζουν τα ταμεία του κράτους με έξοδα παραβόλων (300 ευρώ για ανανέωση της συνήθους άδειας διαμονής, 200 ευρώ για εκπρόθεσμη ενημέρωση αλλαγών αστικής κατάστασης, 100 ευρώ για άσκηση αίτησης ακύρωσης στα διοικητικά δικαστήρια). Υπάρχουν και λιγότερο «ταπεινά» οφέλη βέβαια. Χαρακτηριστικό είναι ότι το «εργόσημο», εν είδει αυτασφάλισης, που εισήχθη στη ζωή των μεταναστριών κυρίως. Θα το βρούμε μπροστά μας ως μια πρώτη κατοχύρωση ότι η μισωτή εργασία αντιμετωπίζεται ως σύμβαση μίσθωσης έργου (ο εργαζόμενος στους τομείς που προβλέπει ο νόμος και κυρίως εντός οικίας αμείβεται αποκλειστικά με εργόσημο, παρακρατουμένων των ασφαλιστικών εισφορών από την αμοιβή του, όταν δε αμείβεσαι με εργόσημο δεν χωρεί εκ του νόμου αναγγελία πρόσληψης ούτε απόλυση).

Σε αυτόν τον κυκλώνα υποτίμησης της ανθρώπινης αξίας και της ίδιας της ζωής (η Ελλάδα καταγγέλλεται συχνά για κατά πάγια πρακτική έκθεση της ζωής ναυαγών σε κίνδυνο με επαναπροωθήσεις, ενώ πρόσφατα καταδικάστηκαν σε πρώτο βαθμό από το Ναυτοδικείο Πειραιά λιμενικοί για βασανισμούς μεταναστών) οι Έλληνες άνεργοι και εργαζόμενοι δεν έχουν συνειδητοποιήσει στην πλειονότητά τους την άρρηκτη σύνδεσή του με την υποτίμηση και της δικής τους ζωής και εργατικής δύναμης. Καλώς ή κακώς δεν πρόκειται για κάτι που αφορά «άλλους» ούτε πρόκειται για κάτι που έχουμε την «πολυτέλεια» να εξασκήσουμε φιλάνθρωπα συναισθήματα. Πρόκειται για υπεράσπιση του κοινού μας μέλλοντος και των κατακτήσεων των αγώνων μας. Όταν αυτό γίνει πλατιά συνείδηση, τότε το αγωνιζόμενο κομμάτι της κοινωνίας θα γίνει πιο δυνατό.

Γενεύης του 1951, μέχρι το ΠΔ 141/2013). Ίσως τώρα εξυπηρετούνται περισσότεροι. Και πιο γρήγορα. Αλλά αυτό συμβαίνει σε τέσσερα σημεία της Ελλάδας. Και οπωσδήποτε αφορά και πάλι λίγους.

Οι περισσότεροι από τους οποίους θα χαρακτηριστούν ως πρόσφυγες «φτώχειας» και θα ξαποσταλούν από κει που 'ρθαν, γιατί η Σύμβαση δεν είναι για τους πεινασμένους προλετάριους.

Αλλά και το αμαρτωλό ζήτημα των κρατουμένων αιτούντων άσυλο παραμένει. Τι κι αν η νομοθεσία προβλέπει εξάντληση κάθε άλλου πρόσφορου μέτρου; Τι κι αν έχει κριθεί ότι οι συνθήκες κράτησης στα αστυνομικά τμήματα συνιστούν απάνθρωπη και εξευτελιστική μεταχείριση; Η εξέταση των αιτημάτων των κρατουμένων είναι ταχεία απαντάει η Υπηρεσία. Ας αναλογιστούμε όμως τι σημαίνει να διαβιεί κάποιος πρόσφυγας –κάποιος δηλαδή που η Ελλάδα του οφείλει διεθνή προστασία, κάποιος που έχει διαφύγει από δίωξη (με την έννοια της Σύμβασης)– επί μόλις 2 μήνες σε συνθήκες που από μόνες τους καθιστούν τη δίωξή του συνεχιζόμενη.

Δεν είναι παραβίαση διεθνών υποχρεώσεων (μόνο). Είναι στοιχειώδης ντροπή.

* Ερώτηση δημοσιογράφου στους επιζήσαντες του φαρμακονησίου.

Η Εναλλακτική Παρέμβαση Δικηγόρων Αθήνας

εδώ και 25 χρόνια αποτελεί τον πόλο υπεράσπισης των δημοκρατικών δικαιωμάτων και λαϊκών ελευθεριών και των πληττόμενων στρωμάτων της δικηγορίας. Την τριετία που πέρασε ήμασταν παρόντες και παρούσες πάλι σε όλες τις μάχες

- στις μεγάλες μάχες του λαού μας ενάντια στα μνημόνια. Συμμετείχαμε σε όλες τις διαδηλώσεις και στην νομική ομάδα της Πλατείας Συντάγματος. Διοργανώσαμε διεθνή ημερίδα με θέμα Ευρωπαϊκή Κρίση Χρέους και Δικαιο
- στους αγώνες για την υπεράσπιση των εργατικών δικαιωμάτων, των διωκόμενων συνδικαλιστών, για να σπάσουν οι επιστρατεύσεις, για να σταματήσουν οι διαθεσιμότητες και οι αργίες
- στη μάχη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση των δημοσίων αγαθών, δίπλα στους εργαζόμενους της ΕΡΤ
- στη μάχη ενάντια στα χαράτσια και στους πλειστηριασμούς και τη νομική στήριξη των λαϊκών συνελεύσεων
- στη μάχη για την υπεράσπιση των συμφερόντων των πληττόμενων στρωμάτων της δικηγορίας. Προτείναμε αγωνιστικό πλαίσιο κινητοποιήσεων στη ΓΣ του Φλεβάρη 2012, συμμετείχαμε στην Επιτροπή Αγώνα και υπερασπιστήκαμε με δυναμικές μορφές τη δημοκρατία στο ΔΣΑ. Συμμετείχαμε στις κινητοποιήσεις των μηχανικών για να μην αποσταλούν στοιχεία στο ΚΕΑΟ
- στη μάχη για την υπεράσπιση του δικαιώματος πρόσβασης στη δικαιοσύνη και τη στήριξη του αγώνα των γραμματέων στα δικαστήρια
- στους αγώνες υπεράσπισης των διωκόμενων αγωνιστών της Λευκίμης, της Κερατέας, των Σκουριών, των διοδίων
- στη μάχη ενάντια στην τρομοϋστερία και την ακύρωση των δημοκρατικών δικαιωμάτων μέσω των τρομονόμων. Διοργανώσαμε εκδήλωση με θέμα 10 χρόνια εφαρμογής της αντιτρομοκρατικής νομοθεσίας
- στη μάχη της υπεράσπισης των διωκόμενων διαδηλωτών, καταληψιών, αγωνιστών και όσων διώκονται για τις ιδέες τους, ενάντια στις σκευωρίες των δυνάμεων καταστολής, για την κατάργηση του κουκουλονόμου
- στις μάχες για την υπεράσπιση των δικαιωμάτων των προσφύγων και μεταναστών και ενάντια σε κάθε είδους ρατσισμό, για να μην εκδοθούν οι Τούρκοι και Κούρδοι αγωνιστές, για να σταματήσει το αίσχος των στρατόπεδων συγκέντρωσης και της κράτησης σε αστυνομικά τμήματα
- στις μάχες –μέσα και έξω από τα δικαστήρια- ενάντια στους νεοναζιστές της Χρυσής Αυγής
- στις μάχες για την υπεράσπιση του περιβάλλοντος ενάντια στα φαραωνικά σχέδια καπιταλιστικής ανάπτυξης
- στη μάχη για τη διεθνή αλληλεγγύη στους δικηγόρους που διώκονται σε άλλες χώρες (Τουρκία, Κολομβία, χώρα των Βάσκων)

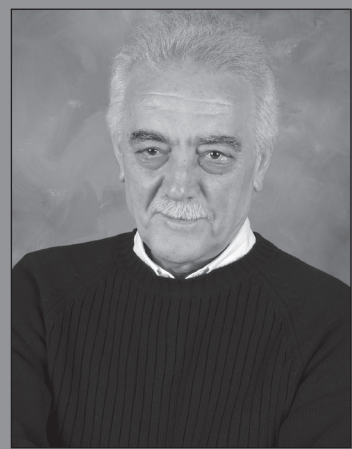

υποψήφιοι

Εναλλακτική Παρέμβαση

Δικηγόρων Αθήνας

υποψήφιος πρόεδρος
Γιώργος Παριανός

Γιώργος Βλάχος	Βούλα Γιαννακοπούλου	Βαγγέλης Γιοσμάς	Μαρία Ευσταθίου	Θανάσης Καμπαγιάννης
Ευγενία Κουνιάκη	Κώστας Κουρτζής	Κώστας Κούτρας	Αντωνία Λεγάκη	Γεωργία Μπορδόκα
Παλαιολόγος Παλαιολόγος	Δημήτρης Σαραφιανός	Αγγελική Σεραφείμ	Αναστασία Σταυροπούλου	Ιωάννα Στεντούμη
Θόδωρος Συμεωνίδης	Νάνσυ Τριανταφυλλοπούλου	Βαγγέλης Τριμπόνιας	Τάκης Τσίτσος	Μαριάννα Τσίχλη
Γιώργος Τσούτσουβας	Μανώλης Φραντζεσκάκης	Ηλέκτρα Χαλκιαδάκη	Αιμίλιος Χαρλαύτης	

ΚΑΤΑΖΗΤΟΥΝΤΑΙ: ΓΙΑΤΙ ΕΠΙ 25 ΧΡΟΝΙΑ ΑΓΩΝΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΕΝΑ ΣΥΛΛΟΓΟ ΥΠΕΡΑΣΠΙΣΤΗ
ΤΩΝ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΚΩΝ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΠΛΗΤΤΟΜΕΝΩΝ ΣΤΡΩΜΑΤΩΝ ΤΗΣ ΔΙΚΗΓΟΡΙΑΣ